

R. 564/1212
Palau de la Música Catalana

CONCERT

per

l'ORFEÓ CATALÀ

dirigit pel

Mtre. LLUÍS MILLET

amb el concurs del tenor

EMILI VENDRELL

i el pianista

PERE VALLRIBERA

Dissabte, 29 de Maig de 1926

a tres quarts de deu de la nit

PROGRAMA

I

EL CANT DE LA SENYERA	MILLET
ENTRE FLORS (chor d'homes)	NICOLAU
CAPTANT	»

II

RECITAL DE CANÇONS

per EMILI VENDRELL i PERE VALLRIBERA

CANÇÓ TARDORAL	MORERA
CANÇÓ	LAMBERT
FLOR TARDANA	LONGÀS
CANÇÓ DE GRUMET	TOLDRÀ
ROMANÇ DE SANTA LLÚCIA	»
VINYES VERDES	»
PAISATGE DES DEL TREN	PLANÀS
LA GINESTA	PUJOL

III

CRISÀLIDES (1. ^a audició)	CATALÀ
Tenor sol: SR. TORRA	
IDIL·LIS (Dedicat a Na Montserrat Giner)	A. VIVES
ESTRENA	
I JESÚS I SANT JOAN	
II LA LLUNA I LA ROSA	
III CANTA I VOLA QUE FA SOL	
LA BALENGUERA. Estrena	A. VIVES

Amb acompanyament d'orgue

Piano PLEYEL

CAPTANT

I

L'infant Jesús demana pa
i Sant Josep no li'n pot dà.

El Patriarca agafa l'eina
i a la ciutat va a cercar feina;
de porta en porta va dient:
— Dau-me treball, oh bona gent,
que vinc de fer un llarg viatge,
i no tinc res, ni pa ni hostatge,
per ma Esposa i per mon Fill,
que de la Glòria és un espill.

Uns angelets allí a la vora
li van dient amb veu que plora:
— ¿Per què no ho dieu
que vostre Fill és Fill de Déu?

Com Sant Josep forastereja,
i ja en son cap la neu blancaja,
no troba un bri de feina enlloc
i torna a casa sense un broc.

La Verge Santa, amb ull alegre,
surt i asserena son cor negre:
— Aconsoleu-vos, mon Espòs —
diu-li, mostrant-li el Fill hermós; —
tenim un Déu per companyia:
¿quí pot robar-nos l'alegria?
Sentiu com canten els ocells?
Déu nos estima més que a ells:
no ens deixarà sense becada
quan als moixons l'haurà donada! —

II

L'infant Jesús demana pa
i Sant Josep no li'n pot dà.

La Verge-Mare al braç se'l posa,
serena sempre i amorosa;
sos llavis posa en son front,
d'on baixarà la llum al món,
i va trucant de porta en porta
per les cabanyes d'aquella horta:
— Per amor de Déu,
una almoineta pel Fill meul!
La fruita esbranca la perera;
ningú li diu: preneu una pera;

ningú una engruna li ofereix
del pa que deuen a Ell mateix.
A l'home ingrati i a la font seca
per dar a Déu fins l'aigua els reca.
Si algun ne troben de més bo,
diu a Maria: Déu n'hi dó.

Els angelets allí a la vora
li van dient amb veu que plora:
— ¿Per què no ho dieu
que vostre Fill és Fill de Déu?

Tot pidolant per les masies,
bé sent cantar-ne de follies,
florida almoïna que li plou:
— De pobressalla no n'hi ha prou,
que de Judea encara en vinga?
Cada país que als seus mantinga.
A foral! A foral! — Abaixa els ulls,
Ella, de llàgrimes remulls,
que amb les de Cristó se barregen
i per les galtes li perlegen:
— Per amor de Déu,
una almoineta pel Fill meul! —

Pobra Maria! Pobra Mare!
I no hi haurà qui vos ampare?

— Aconsoleu-vos, dolça Esposa —
diu-li Josep amb veu commosa; —
tenim un Déu per companyia:
quí pot robar-nos l'alegria?
Sentiu com canten els ocells?
Déu nos estima més que a ells;
no ens deixarà sense becada
quan als moixons l'haurà donada. —

Pobra Maria! Pobra Mare!
Mes l'ha sentida l'Etern Pare,
i altra pobreta s'en condol
que de la gran Ciutat del Sol
ve de captar més assortada.
— Sobre l'herbei taula he parada.
Preneu si us plau — li diu, — que més
vos donaria si tingués. —
I amb gran amor parteix amb Ella
lo bé de Déu de sa cistella.

L'infant Jesús demana pa
i Sant Josep ja li'n pot dà.

CANÇÓ TARDORAL

Tarda commosa com el meu cor;
en cada cosa plora el record
d'una besada.
Dolça estimada!

Tot sol faig via pel meu camí.
Ningú sabria venir-hi amb mi
sentint ma pena.
Tarda serena!

Dalt de la serra la llum se fon.
Canten la terra i el mar pregon
la cançó grisa.
El cel s'irisa!...

J. LLONGUERAS.

CANÇÓ

Jo tinc una lira
lireta liró,
amb ella jo hi canto
mes pobres cançons.

Té, aimada, la lira
lireta, liró,
i quan sola estiguis
acosta-la al cor.

I al so de la lira
lireta liró,
canta-hi tes tristeses,
canta-hi els teus goigs.

Després do'm la lira
lireta liró,
que al tornà a mos braços
m'ho cantarà tot.

R. SURIÑACH.

FLOR TARDANA

Camí de la vellesa
la Tana i el Galan,
refent la juvenesa
floreixen un infant.
Tan qu'ells el desitjaven
al bo de llur vigor;
quant ja no ho esperaven,
rebrotà llur amor.
Xamosa flor tardana
de flaire refrescant,
la joia de la Tana,
la perla del Galan.

Llurs cors vencent les cendres
flamegen amb nou brill,
davant la vida tendra
de llur estimat fill.
La mare amb amoretes
el gronxa en el breçel
i fent-li ball-manetes,
el pare sempre's dol.
¿Per què plores bon pare
si riu el nostre infant?
Sols ploro bona mare
perque no'l veuré gran!

I. IGLESIAS.

CANÇÓ D'E GRUMET

Adéu, turons de Marsella,
ja s'en van els mariners.
Tot just hem issat la vela
es gira un oratge fresc.
Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens duu romaní l'oreig.
Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».
Infla't, vela; llisca, vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.
Timoner, potser sospires?
l'enyorança t'ha punxat?

El gallaret llengoteja
i enjoia tota la nau.
Quin goig, cremant sobre els pals
el gallaret de la festa:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».
Adéu, turons de Marsella!
adéu, la noia i el pi!
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.
Si el vent xiula entre les cordes,
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera,
amorós, un llavi fi.
Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

T. GARCÉS.

ROMANÇ DE SANTA LLÚCIA

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
pels volts de la Plaça Nova
rondava amb la meua amor.

— Anem tots dos a la fira,
amiga, anem-hi dejorn,
que una mica de muntanya
alegri nostra tristor.
Comprarem grapats de molsa
i una enramada d'arboç,
i una blanca molinera,

i una ovella i un pastor
Ho posarem a migdia
dins del nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos:
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç! —

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
tals paraules m'acudien
quan he vist la meua amor.

J. M. DE SAGARRA.

VINYES VERDES VORA EL MAR

Vinyes verdes vora el mar,
ara que el vent no remuga,
us feu més verdes i encar
teniu la fulla poruga,
vinyes verdes vora el mar.

Vinyes verdes, dolç repòs
vora la vela que passa;
cap al mar blinqueu el cos
sense decantar-vos massa,
vinyes verdes, dolç repòs.

Vinyes que dieu adéu
al llagut i a la gavina,
i al fi serrallet de neu

que ara neix i que ara fina.
Vinyes que dieu adéu!

Vinyes verdes del meu cor.
Dins el cep s'adorm la tarda,
raïm negre, pàmpol d'or,
aigua, penyal, i basarda.
Vinyes verdes del meu cor.

Vinyes verdes vora el mar.
Verdes a punta de dia,
verd suau de cap al tard.
Feu-nos sempre companyia,
vinyes verdes vora el mar!

J. M. SEGARRA.

PAISATGE DES DEL TREN

El record ens acompanya
i no ens deixaria mai;
companyia del viatge
i repòs del tren estant.

Ai, adéu, pagès que llaures;
adéu, l'arbre extasiat;
adéu, caminó amb l'ase
sota el boiríam espars.

Adéu, com una rialla,
l'era on juguen els infants;
adéu-siau les muntanyes,
com la falda maternal.

I aquesta fresca de l'alba;
i aquest sol ros com el pa
i el deixondiment que canta
Lla d'enllà xopluc del ras,
tenim un recó de casa.

J. M. LÓPEZ-PICÓ

LA GINESTA

La ginesta altra vegada!
La ginesta amb tanta olor!
Es la meua enamorada
que ve al temps de la calor.
Per a fer-li una abraçada
he pujat dalt del serrat:
de la primera besada
m'ha deixat tot perfumat.
Feia un vent que enarborava,
feia un sol molt resplendent:
la ginesta's regirava
furiosa al sol rient.
Jo la prenc per la cintura:

l'estisora va en renou
desflorant tanta hermosura.
fins que'l cor me n'ha dit prou
Amb un vimet que creixia
innoscent a vora seu
he lligat la dolça aimia
ben estreta en un pom breu.
Quan l'he tinguda lligada
m'he girat de cara al mar...
M'he girat al mar, de cara,
que brillava com cristall;
he aixecat el pom enlaire
i he arrencat a corre avall.

J. MARAGALL.

CRISÀLIDES

Han volgut que dictés una cançó
on tan sols s'hi parlés de poesia;
tot seguit deixondint la il·lusió mia,
he respost amb plaenta decisió:
per què no?

I els meus llavis s'han desclòs amb voluptat
mentre el cor freturós glatia,
puix llavors, tu qui ets ma dolça aimia,
en la ment on vius sempre, t'has mostrat:
i he cantat.

Uns granets d'or
— com raïm bord —
són encara freda
llevor d'amor;
és polsim groc
del cuc de seda.

L'ouet bonic
esclatarà
i un cuquet xic
hi neixerà.

Cuquets-infant
dintre el fullam
de la morera,
són un eixam
formiguejant
que desespera.

El cuc vol ja
anà a filar
dalt d'una branca...
cabdella i fa
de seda un gla
on ell s'hi tanca.

A ple sol, com nin juga el papelló
tot xuclant la mel pura d'una flor;
després, vola cap al cel,
foill de llum, ubriac de mel.

Quan volgueu que jo us digui una cançó,
demanau-me sempre aquesta, és cançó pia;
ne sabeu cap més altra de millor?
No hi és, no.

Aquest cuquet
prest creixerà
i en tou botjet
se filarà.

El cuc no mor
perxò; demà,
cercant la flor,
lleu volarà.

Perxò Amor és papelló
que s'oblida del dolor
i deixant del món la fel
vol fer niu a ran del cel.

MANUEL GIBERT I MIRET.

IDIL·LIS

JESÚS I SANT JOAN

Jesús i Sant Joan
s'en van
per un boscatge alegre;
que hermosos són tots dos,
l'un ros,
l'altre de cabell negre.
Un ramadet que els plau
s'hi escau
al peu d'unes alzines;
petits són los anyells
com ells;
los prenen per joguines.
Jesús fa de sos dits
petits
pinteta de sa llana,
mentre los va arruixant
Joan
al doll d'una fontana.
Los donen d'herba els brins
més fins
de péxer quan és hora,

de sa maneta el bell
palmell
fent-los d'abeuradora.
Xopegen dintre el riu
ombríu
de cap entre la fulla;
com és nuet son peu
de neu,
son calçadet no es mulla.
Abans de fer-se fosc,
al bosc
vers Nazaret que els plora
van, com ocells al niu
on riu,
la mare que els enyora.
Jesús munta l'anyell
més bell,
Joan davant camina:
Jesús porta la creu
de Déu,
Joan una petxina.

J. VERDAGUER, Pvre.

LA LLUNA I LA ROSA

— Rosa, bella rosa,
rosa del jardí:
fresca, pura, closa,
diga'm si ets aquí...
— Dolça, clara lluna,
pren el meu perfum.
Gronxa'm, besa'm, bruna,
amb la teua llum.

I

Trista entre fulles m'estic
folla d'amor esperant;
vetillo, marrida i corfosa,
besos de llum enyorant.
Vola amb l'oreig el fadic,
branda la rama fríosa
i al cel jo dic
la vella cançó amorosa:
«Claror, vina a mi,
que jo sol per tu vull florir;
no triguís, amor, que t'espero desclosal»
— Meu és l'espai; meua és la nit;
vers tu lliscar jo vull suau
fins que els meus raigs dins el teu pit
arborin somnis del cel blau.
Oh petita rosa!
oh ma dolça esposal
transparent i airosa
que per mi has florit!

II

— Faig, cel enllà, mon camí
entre el misteri oscil·lant:
pàl·lida és l'hora i dubtosa
i el rossinyol diu son cant.
Trobo el desfici sens fi,
rosa subtil i flairosa,
dins ton jardí,
que té dins sa llar l'esposa.
Ai, quin bell morí
si al fondre'm el sol matutí
ja sóc perfum teu, flama fèrvida, rosal
— Meua és la llum; meua l'amor.
Calmi l'oreig el seu neguit;
retorni al cor l'intima odor;
vibri profunda l'ample nit.
Oh ma dolça lluna,
ara en l'hora bruna,
fa ton bes, tot d'una,
roja ma dolor! —

J. LLONGUERES.

CANTA I VOLA QUE FA SOL

L'ocellet no vol volar:
ja volaria, ja volaria;
l'ocellet no vol volar:
ja volaria si fos clar.
Sota l'ala té el capet,
sota l'ala, sota l'ala;
sota l'ala té el capet,
sota l'ala arrupidet.
Té la ploma estarrufada,
tota molla, tota molla;
té la ploma estarrufada,
tota molla de rosada.
Ventijol del dematí:
vina, vola, vina, vola;
ventijol del dematí:
vina, vola cap aquí.
L'ocellet s'ha despertat:
s'en quedava, s'en quedava;

l'ocellet s'ha despertat:
s'en quedava enlluernat.
Tot el cel és blau de fresc:
piula i canta, piula i canta;
tot el cel és blau de fresc:
piula i canta l'ocellet.
Tan bon punt arrenca el vol,
brillejava, brillejava;
tan bon punt arrenca el vol,
brillejava ja el bon sol.
Ventijol que l'ha bufat,
la rosada, la rosada;
ventijol que l'ha bufat
la rosada li ha espolsat.
L'ocellet aixeca el vol:
canta i vola, canta i vola;
l'ocellet aixeca el vol:
canta i vola que fa sol.

FRANCESC PUJOLS.

LA BALENGUERA

La balenguera misteriosa,
com una aranya d'art subtil,
buida que buida sa filosa,
de nostra vida trau el fil.
Com una parca bé cavil·la
teixint la tela per demà.
La balenguera fila, fila,
la balenguera filará.

Girant l'ullada cap enrera,
guaita les ombres de l'avior
i de la nova primavera
sap on s'amaga la llevor.

Sap que la soca més s'enfila
com més endins pot arrelar.
La balenguera fila, fila,
la balenguera filará.

Quan la parella ve de nocés,
ja veu i compte sos minyons;
veu com davallen a les fosses
els qui ara viuen d'il·lusions,

els qui a la plaça de la vila
surten a riure i a cantar.
La balenguera fila, fila
la balenguera filará.

Bellugant l'aspi el fil cabdella
i de la pàtria la visió
fa bategar son cor de vella
sota la sarja del gipó.
Dins la profunda nit tranquil·la
destria l'aua que vindrà.
La balenguera fila, fila,
la balenguera filará.

De tradicions i d'esperances
tix la senyera pel jovent
com qui fa un vel de noviances
amb cabelleres d'or i argent.
De la infantesa qui s'enfila,
de la vellúria qui s'en va,
la balenguera fila, fila,
la balenguera filará.

JOAN ALCOVER.

El vinent dissabte, 5 de Juny, a la nit
tindrà lloc altre

Concert per l'Orfeó Català

també amb la cooperació del tenor

EMILI VENDRELL

i el pianista

PERE VALLRIBERA

PROGRAMA

I

- EL CANT DE LA SENYERA MILLET
L'EMIGRANT A. VIVES
IDIL·LIS. (Dedicat a Na Montserrat Giner.) » »
(Segona audició.)
I. JESÚS I SANT JOAN.
II. LA LLUNA I LA ROSA.
III. CANTA I VOLA QUE FA SOL.

- LA BALEGUERA (Segona audició.) A. VIVES
(Amb acompanyament d'orgue.)

II

RECITAL DE CANÇONS D'AUTORS CATALANS PEL TENOR

EMILI VENDRELL

AMB SIS PRIMERES AUDICIONS

III

CICLE MONTSERRATÍ A. NICOLAU

- I. SALVE.
II. CANÇÓ DE LA MORENETA (Estrena.)
III. CANÇÓ DELS ESCOLANS.
IV. LA MORT DE L'ESCOLÀ.

P Q 166 P M

Pera quart 166 8^a M.

Ateneo Colon

- X Camp de couiat ——— }
Camp de passar cantant } Poldka
X Camp de gaudet ——— }
Camp de Taberna . Apels Mestres
X La ginesta ——— Pujol

RECORT
DE LA DIADA
DEL
25 DE JANER
DE
1925

CINQUANTENARI DE LA PUBLICACIÓ
DEL LLIBRE DE VERSOS
«AVANT»

Enric Vendrell
Ciutat 25 Maig 1925

ACCIÓ DE GRACIES

Lo que us vaig a dir no serà gran cosa,
qu'un llarch parlament sempre m'ha fet por;
lo més natural fóra dirho en prosa,
però potsê en vers ho diré millor.

Diguèume, amichs meus qu'heu pres la paraula,
¿quin sant celebrèm? ¿Per què som aquí?...
¿Per què m'heu posat al bell cap de taula?...
¿Per què tots els ulls es fixen en mi?

Treguèume, per Déu, d'aquesta sorpresa!
diguèume ¿qu'he fet?... He cantat, ja ho sé;
però, en fi, cantar no es pas cap proesa,
tot canta en el món, y canta més bé.

Canten els aucells, canten les onades,
canten els canyars al bés del oreig,
y canta el mestral per les serralades
y canten les fonts ab suau remoreig...

Insectes y flors, y fins el silenci,
tot canta com sab, plorant ò rihent,
tot diu sa cansó, sense que res pensi
en si agrada a algú ni si ningú el sent.

Aixís mateix, donchs, y ja de naixença,
sens saber perquè jo també he cantat.
¿Per què pretenèu darmen recompensa,
si no he fet rès més que tot lo creat?...

Vosaltres sabrèu perquè semblant festa,
vosaltres, companys, que jo no'n sé rès;
a mĩ'm toca sols acotar la testa,
besarvos les mans y dirvos «mercès».

APELES MESTRES

ORFEÓ CATALÀ

QUARESMA 1924
QUATRE CONCERTS
IV

Recital de Cançons

EMILI VENDRELL

PERE VALLRIBERA

Pianista acompanyant

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Dia 10 Abril de 1924, a tres quarts de deu del vespre

PROGRAMA

I

LA FLORETA MERAVELLOSA	BEETHOVEN
ADELAIDA	BEETHOVEN
TU ETS EL REPÒS	SCHUBERT
AMOR SENS REPÒS.....	SCHUBERT
RECOLLIMENT.....	WOLF
OH AMADES GALTES!	BRAHMS

II

L'AMOR DEL POETA (poema) R. SCHUMANN

I. Quan era el ple del mes de maig. — II. D'en mig les meves llarmes. — III. El sol i la tórtora. — IV. Quan en tos ulls. — V. Copsar mon esperit voldria. — VI. Del Rin en l'ona sagrada. — VII. No et duec rancor. — VIII. Si saber la flor mai podia. — IX. Ja sonen flautes i gralles. — X. Quan ma cançó em renova. — XI. Un jove amà una noia. — XII. D'un jorn estival en l'alba. — XIII. En somnis jo plorava. — XIV. T'obiro en somnis. — XV. Rondalles benaurades. — XVI. Oh falses trobes velles.

III

CANÇÓ MUNTANYENCA.....	MILLET
PAISATGE DES DEL TREN (estrena)	PLANÀS
EL GRAN RAÏM	APEL·LES MESTRES
CANTICEL	TOLDRÀ
CANÇÓ DE GRUMET	TOLDRÀ
CANÇÓ D'UN DOBLE AMOR	PUJOL
LA GINESTA	PUJOL

Piano PLEYEL

LA FLORETA MERAVELLOSA

Floreix gentil menuda flor
en una vall rient;
encisa tant als ulls i al cor
com raig de sol ponent.
Val més que perla i que diamant
i més que argent i que or.
Pel món la van anomenant
«meravellosa flor».

Una cançó sabia un temps
d'aquesta flor galan,
com a l'esprit i al cor, ensems
feia miracle gran.
Jamai elixir ignorat
tingué poder semblant
que deixa el cor tot encisat
i als llavis un dolç cant.

A qui en el pit tancat durà
la flor, de viu destell,
ja sia dona o home, ja
ben jove sia o vell,
jo commogut el miraré
guardar la flor del cel
que com joiell s'amaga bé
al fons del cor fidel.

Jo vull al cor estrenye't fort,
joiell radiant i clar.
Un jorn me n'aniré amb la Mort
com nuvis vers l'Altar...
Llavors, meravellosa flor,
la llum de la Vritat
te donarà més resplendor
que el cel asserenat!

Trad. Pere J. BASSEGODA

ADELAIDA

(MATTHISSON)

Sol i vern pel jardí l'amat passeja,
que una llum encisera i dolça inonda
per les branques en flor passant poruga,
Adelaida!

En la clara corrent, en l'Alp blanquíssim,
en els núvols daurats del cel de posta,
en la volta estelada, lluu ta imatge,
Adelaida!

L'aura al vespre entre el tendre llor mormola,
flors de maig per la gleba xiuxiueigen,
brunz l'onada i el rossinyol refila:
Adelaida!

Oh prodigi! Sorgir deurà en ma tomba
una flor quan mon cor devingui cendra,
on brille en fulles porporines:
Adelaida!

Trad. Joaquim PENA

TU ETS EL REPÒS

Tu ets el repòs
la dolça pau;
tu ets dels meus plors
consol suau.
Un lloc segü
d'ansies confort
servo per tu
dintre el meu cor.

Vina lleument
al meu recés;
entra-hi cloent
la porta après.
Lleva'm l'aspror
qui ompla el meu pit,
dóna'm dolçor,
dóna'm dalit.

Oh! el meu esguard
qui tendre ardeix,
si el teu apar
tot s'aclareix!

Trad. Joaquim PENA

AMOR SENS REPÒS

(GÆTHE)

Creuant congestes,
forts vents, tempestes,
avencs negrosos,
cimals boirosos,
sempre avant, sempre avant,
sens repòs marxant!

Més me plauria
mort ben afrosa,
que heure altre dia
de vida joiosa.

Ail estimar-nos
portats d'eixa dèria,
és afanyar-nos
vers la misèria!

Com puc fugir?
On dec partir?
deu-me sortida.
Llum de la vida,
goig i dolor
tu ets, dolça amor.

Trad. Joaquim PENA

RECOLLIMENT

Deixa'm, món, tot sol amb mi!
Afalac d'amor no em tenta,
que el meu cor soliu alenta
ja la joia, ja el sofrí!
Què em turmenta, jo no ho sé:
és dolor ben ignorada.
Si el plò entela ma mirada,
llum de sol a mos ulls vel

Ben sovint, sens heure esment,
veig claror de joia plena,
que les ombres enlumena,
que penetra el pit ardent.
Deixa'm, món, tot sol amb mi!
Afalac d'amor no em tenta,
que el meu cor soliu alenta
ja la joia, ja el sofrí!

Trad. F. PUJOL

OH AMADES GALTES!

(FLEMMING)

Oh galties xamoses,
que en sou d'agradoses!
Tu ets roja, tu albina,
tu sembles de nina;
tantost que jo us miro,
— no sé pas com dir-ho —
me friso, debades,
per' fer-vos besades.
Que en sou d'agradoses,
oh galties xamoses!
Oh sol de delícia!
Oh dolça clarícia!
Oh ullets qui m'encenen
i els meus orbs devenen.
La imatge més pura,

tu ets font de ventura!
Oh cel d'eixa terra,
no em facis mai guerra!
Oh dolça clarícia!
Oh sol de delícia!
Beutat la més bella,
oeix ma querella!
Prest vina, si, vina,
que ets dolça, divina!
No facis que plori,
no deixis que em mori;
ail vina, prest vina,
ail vina, si, vina,
i oeix ma querella,
beutat la més bella!

Trad. Joaquim PENA

L'AMOR DEL POETA

(HEINE)

I

Quan era el ple del mes de maig
i el tany novell brotava,
a dins mon cor tendrissim
l'amor ja poncellava.

Quan era el ple del mes de maig
i el gai moixó cantava,
per ella jo em dalia
i amor li confessava.

II

D'en mig les meves llarmes
sovint es desprèn una flor,
i els meus sospirs devenen
de rossinyols un chor.

Les flors jo et daré, nineta,
si donar-me amor tu vols,
i oiràs davant ta finestra
el cant dels rossinyols.

III

El sol i la tortra, la rosa i el lli,
abans jo estimava amb ardent deliri.
No'm plauen ja més; sols m'encata-
[rina,

com fina juguina, la nina més fina,
qui ara és tot el meu deliri,
mon sol i ma tortra, ma rosa i mon
[lliri.

IV

Quan en tos ulls mirar-me em plau,
ma pena greu devé suau;
mes quan ta boca puc besà,
del tot guarit em sento ja.

Quan dolç repòs per mi és ton pit,
prest m'ompla un celestial delit;
mes quan em dius: «t'estim de cor»,
de sobte esclata amarg mon plor.

Copsar mon esprit voldria
dintre el calze d'un lliri blanc;
la flaira del llir duria
record d'amatori cant.

V

Cançó poruga i trencada,
com aquell petó felic
que em féu la meua amada
en hora de dolç encis.

VI

Del Rin en l'ona sagrada,
mostrant l'esplèndida Seu
en l'aigua emmirallada,
Colònia augusta veureu.
La Seu conté una imatge
pintada en retaule daurat;

ma vida en tot oratge
per ella esclarida ha estat.
La Verge un nimbe ens amostra
de flors i serafins;
sos ulls, galties, llavis i rostre
ressemblen els teus tan divins.

VII

No et duc rancor, mal que se'm trenqui el cor!
Oh ma perduda amor! no et duc rancor!
Si et fa radiar dels diamants l'esclat,
tens negre el cor, on d'ells ni un raig no ha entrat.
Temps ha que ho sé! En somnis ans jo et veia,
vegí la nit qui el cor tan negre et feia,
vegí la vibra qui et va el cor xuclant,
vegí, oh amor, que és ta dissort molt gran!

VIII

Si saber la flor mai podia
ma greu ferida del cor,
amb mi plorar voldria
per treure'm tal dissort.
I si els rossinyols sabessin
que em trobo trist i malalt,
tal volta gais refflessin
per fer més lleu mon mal.

Si els astres d'or sabien
l'angoixa que em causa eix dol,
del cel davallar voldrien
per dur-me un dolç consol.
La flor, l'ocell ni l'estrella,
jamai sabran ma dissort;
sols una ho sap, i és ella
qui trenca així mon cor.

IX

Ja sonen flautes i gralles,
trompetes sonen també.
Oh ingrata, en tes nocces balles,
i teu el meu cor va sé!

S'oeix també com ressonen
timbales i flubiols,
i amb plants i llarmes responen
els àngels passant a vols.

X

Quan ma cançó em renova
la que ella em feia oir,
mon pit esberlat es troba
de tan cruel sofrir.

Empès d'un daler que em mata
me'n vaig pel bosc al lluny,
i lla plorant esclata
la pena greu qui em puny.

XI

Un jove ama una noia;
la noia un altre hom ha triat;
a eix altre plau més una altra
i amb ella s'és ja emmullerat.
La noia, despitada,
llavores per marit

pren l'hom qui primè es presenta,
pro el jove n'és corferit.
Oh prou que la història és ben vella,
mes sempre es repeteix;
i a l'hom que açò li passa,
el cor li mig parteix.

D'un jorn estival en l'alba
jo era al bell mig d'un jardí;
les flors bla murmuri llençaven,
mes jo callat segui.

XII

Les flors bla murmuri llençaven,
dient-me amb veu de condol:
«vulgues la nostra germana,
oh l'hom qui ets tan trist i soll»

En somnis jo plorava
creient que eres dins del fossar,
i après despert, per les galtes
llàgrimes em van rodolar.
En somnis jo plorava
creient-te inídel per mi,

XIII

i après despert, ma ploralla
seguia sense fi.
En somnis jo plorava
creient que era meu el teu cor,
i ja despert, bròlla encara
molt més amarg mon plor.

T'obiro en somnis cada nit,
i en veure ta gràcia immensa,
en plors esclata el meu neguit
i als teus blancs peus em llença.
Tu em mires amb por, sembles penar
i baixes ton cap de nina:

XIV

dels teus ulls blaus es veu lliscar
el plor com perla fina.
Llavors tu em dius un mot secret
i un ram de xiprè em dons rendida.
Desperto après, s'és el ram desfet
i el mot ma pensa oblida.

Rondalles benaurades
del temps de l'antigor,
de terres encantades
ens parlen en llaor,
on s'obren esllanguides
les flors quan cau el jorn,
guaitant amorosides
com núvies a l'entorn;
on l'arbre verd entona
tonades i aires vells,
i el vent suau ressona,
i parlen els ocells;
on formes mig boïroses
de sota terra eixint,
fan danses harmonioses,
cançons entreteixint;

XV

on foc-follets s'estenen
per fulles i brancals,
i roges llums s'encenen
em folles bacanals;
on ix la font més pura
dels marbres esplendents
i es guaita la natura
en l'aigua dels torrents.
Aï! qui pogués trobar-se
lla al mig d'eix bla terror,
i dels seus dols curar-se
per lliure i gai esser.
Aqueixa terra mia
en somnis veig, ai las!
pro quan despunta el dia,
ben tost es fon com glaç!

Oh falses trobes velles,
oh somnis tan pesats,
cal fé una grossa caixa
per soterra-us plegats.
Perquè hi pugueu tots cabre,
la caixa gran farem;
més gran que aquella bóta
que a Heidelberg veiem.
Porteu-me un balard ben ample,
de gruixa i ferma post,
i ensems de més llargària
que de Maiença el pont.

XVI

Dotze homs cepats i totxes
com dotze gegants, cerqueu,
més alts que el Sant Cristòfol
que Colònia té en la Seu.
Que el feretre a pes de braços
soterrin a dins la mar;
car si és la caixa immensa
li escau immens fossar.
I eix colossal sarcòfag
sabeu què el deu omplir?
La meva amor ja morta
i el dol qui viu en mi!

Trad. Joaquim PENA

CANÇÓ MUNTANYENCA

I

Muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot;
la Primavera hi canta,
s'hi xala la Tardor,
i si l'Hivern hi neva
l'Estiu festa major,
muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot.

II

Companyys, jamunt i foral
gran aire i gran claror
encenguin nostres venes
i eixamplin nostres cors.
Res dona l'alegria
d'aqueixos miradors,
muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot.

III

De nostres altes serres
fidels adoradors,
cerquem en les deus d'aigua
les deus dels sants amors.
Companyys, jamunt i foral
¡com més amunt, millor!
Muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot!

J. RIERA I BERTRAND

PAISATGE DES DEL TREN

El record ens acompanya
i no ens deixaria mai;
companyia del viatge
i repòs del tren estant.
Ai, adéu, pagès que llaures;
adéu, l'arbre extasiat;
adéu, caminó amb l'ase
sota el boirínam espars.
Adéu, com una rialla
l'era on juguen els infants;
adéu-siau les muntanyes,
com la falda maternal;
i aquesta fresca de l'alba
i aquest sol ros com el pa
i el deixondiment que canta.
Lla d'en lla xopluc del ras
tenim un recó de casa!

J. M.ª LÓPEZ-PICÓ

EL GRAN RAÏM

(Cançó de taula)

I

Si l'espai és ple de mons
que totjust es veuen
i tots ells són tan rodons
com els savis creuen,
digueu, doncs, que lo de dalt
és, com qui diria,
un raïm tan colossal
que per mi el voldria.

II

Qui fos amo de l'abim
que aquest món rodeja
i on madura el gran raïm
que em fa tanta enveja!
De la vinya del Senyor
jo l'arrancaria
i en faria un vi millor
que la malvasia.

III

El mal és que en acabant
de ben trepitjar-lo
no tindria un bot prou gran
per poder guardar-lo...
Però bahl no és aqueix grop
lo que em detindria:
me'l beuria d'un sol glop
i m'hi tombaria!

Apel·les MESTRES

CANTICEL

Per una vela en el mar blau
daria un ceptre;
per una vela en el mar blau
ceptre i palau.

Per l'ala lleu d'una virtut
mon goig daria,
i el tros que em resta mig romput,
de joventut.

Per una flor de romaní
l'amor daria,
per una flor de romaní
l'amor doní!

Josep CARNER

CANÇÓ DE GRUMET

Adéu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners!
Totjust hem issat la vela
es gira un oratge fresc.

Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens du romaní l'oreig.

Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella!
No hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera.

Infla't, vela; llisca, vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.

Timoner, potser sospires?
L'enyorança t'ha punxat?
El gallaret llengoteja,
i enjoia tota la nau.

Quin goig cremant sobre els pals
el gallaret de la festa!
No hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera.

Adéu, turons de Marsella!
Adéu, la noia i el pil
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit!

Si el vent xiula entre les cordes,
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera
amorós, un llavi fil!

Quin goig tornant de la mar
el petò d'una donzella!
No hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera!

Tomàs GARCÉS

CANÇÓ D'UN DOBLE AMOR

*L'amiga blanca m'ha encisat,
també la bruna;
jo só una mica enamorat
de cadascuna.*

Estimo l'una, oh gai atzar!
Estimo l'altra, oh meravella!
Bella com l'una no m'apar,
fora de l'altra, cap donzella.

Quan una amiga em plau besà,
els meus dos braços estenia;
l'un va per ci, l'altra per lla
i cadascú porta una aimia.

I quan ja són aprop de mi
i ja mos dits les agombolen,
sota les túniques de lli
hi ha dues vides que tremolen.

Josep CARNER

LA GINESTA

(De *Vistes al mar.*)

La ginesta altra vegada!
La ginesta amb tanta olor!
Es la meva enamorada
que ve al temps de la calor.
Per a fer-li una abraçada
he pujat dalt del serrat:
de la primera besada
m'ha deixat tot perfumat.
Feia un vent que enarborava
feia un sol molt resplendent:
la ginesta es regirava
furiosa al sol rient.
Jo la prenc per la cintura;
l'estisora va en renou
desflorant tanta hermosura,
fins que el cor me n'ha dit prou.
Amb un vimet que creixia
innocent a vora seu,
he lligat la dolça aimia
ben estreta en un pom breu.
Quan l'he tinguda lligada
m'he girat de cara al mar...
M'he girat al mar, de cara,
que brillava com cristall;
he aixecat el pom enlaire
i he arrencat a córrer avall.

Joan MARAGALL

CONCERTS BLAUS

BEETHOVEN LIRIC i ANECDOTIC

CARLES SOLDEVILA, comentarista

EMILI VENDRELL, tenor

PERE VALLRIBERA, piano

PROGRAMA

I

BEETHOVEN ANECDOTIC

Comentarís de CARLES SOLDEVILA, llegits per l'autor

II

"LIEDER" DE BEETHOVEN

per EMILI VENDRELL

amb la cooperació de PERE VALLRIBERA

Cançons Espirituals

- a) Prec.
- b) Déu lloat per la natura.
- c) Penediment.

La floreta meravellosa.

Daler.

Cançó de Maig.

Amor nou, vida nova.

III

A l'Amada Llunyana

- I. Plau-me dalt de l'alta serra
- II. Vers els cingles blavencs
- III. Aus qui feu als cims volada
- IV. D'eixos núvols, l'ampla estesa
- V. El Maig ara torna
- VI. Reb aqueixos cants, aimia

La besada.

ADELAIDA.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Dimarts, 21 de Juny de 1927, a les deu del vespre

CANÇONS ESPIRITUALS

a) PREC

Déu meu, ta gran bondat s'estén
arreu on l'hom demora;
Tu ens mires compassivament
i auxili ens don tothora.

Oh el meu asil! Oh el meu tresor!
Mon prec atén, oëix mon plor
qui tan fervent t'implora!

b) DEU LLOAT PER LA NATURA

Pregona el cel de l'Etern la grandesa
i estén son nom august arreu.
De terra i mar la llançà és palesa;
escolta, hom, llur sacra veu.

Qui ordena els ritmes d'estels en l'alçària?
Qui duu del sol la llum pel món?
EH ix i llum riallè en la llunyarà
i fa el seu curs com un heroi.

c) PENEDIMENT

Jo contra Tu, sols contra Tu pecava
i mal obrava el teu davant.
Tu has vist la culpa qui el flagell me dava;
oh Déu, contempla el dol meu gran!

Els meus sospirs i precs prou bé coneixes,
les meves llàgrimes Tu veus.
Déu meu, quant temps sofrir me deixes?
Quant temps ser lluny de mi Tu deus?

No'm tractis pas segons el meu oprobí,
no'm punyis pas pel meu pecat.
Jo't cerco a Tu; fés que ton rostre trobi,
oh Déu de pau i de bondat!

Un temps feliç m'ompli la teva gràcia,
oh Pare misericordiós!
Leticia dar-me al teu voler li plàcia;
Tu ets qui ho torna tot joïós.

Permet que amb goig segueixi, doncs, ta via
i ensenya'm bé tes sacres lleis;
de Tu'm vull fer més digne cada dia,
qu'ets Tu mon Déu, jo el ten servent.

Apressa't, Pare meu, a protegir-me
i emmena'm per planer camí.
EH ou mon clam, Déu vol així exaudir-me
i acull el meu esperit a si.

LA FLORETA MERAVELLOSA

Floreix gentil menuda flor
en una vall rient;
encisa tant als ulls i al cor
com raig de sol ponent.
Val més que perla i que diamant
i més que argent i que or.
Pel món la van anomenant
"meravellosa flor".

Una cançó sabia un temps
d'aquesta flor galant,
com a l'esperit i al cor, ensems
feia miracle gran.
Jamai elixir ignorat
tingué poder semblant
que deixa el cor tot encisat
i als llavis un dolc cant.

A qui en el pit tancat dura
la flor, de viu destell,
ja sia dona o home, ja
ben jove sia o vell,
jo commogut el miraré
guardar la flor del cel
que com joell s'amaga bé
al fons del cor fidel.

Jo vull al cor estrenye't fort,
joell radiant i clar.
Un jorn me n'aniré amb la Mort
com nuvis vers l'Altar...
Llavors, meravellosa flor,
la llum de la Veritat
te donarà més resplandor
que el cel asserenat!

Trad. Pere J. Bassegoda

DALER

(GOETHE)

Què és co' que m'encisa?
qu' encen mon esguard
i em puny i em corseca
i em tren de ma llar?
Com núvols i roques
s'estimen enlla
voldria enlairar-me,
voldria volà!

Dels corbos ara es breça
pels aires el vol;
frissós m'hi barrejo
seguint llur estol.
De monts i masies
volem per damunt,

passem prop l'amada
i esguardo-la al punt.

La veig com passeja,
jo hi volo amament;
aucell refilaira
jo semblo talment.
S'atura i escolta,
rient pensa així:
"Ell canta amoretes
i canta per mi".

El sol va a la posta,
les cimes daurant;

L'amada no esmenta
com va tramontant.
La prada ella crena,
passant vora el riu;
la fosca, la fosca
li dona aire ombríu!

Com astre claríssim
sorgeixo de cop;
"Enlaira què brilla
tan lluny i tan prop?"
La llum tu has mirada,
ruberta d'encís,
jo caic a tes plantes:
llavors soc feliç.

CANÇÓ DE MAIG

(GOETHE)

Com llun Natura
plena d'esclat!
El sol com brilla!
Com rin el prat!

Les flors exhalen
fragants olores;
l'humil bardicà,
suau remors.

Rublet de jóia
revin tot ser;
oh sol, oh terra,
oh ditxa, oh pier!

Oh amor, oh nimbe
de tons sublims,
com boira d'aua
damunt dels cims!

Tu august consagres
el camp fecond,
frescal florida,
tu extens pel mon.

Gentil nineta
mon cor és teu!
Tos ulls m'ho diuen:
ton cor és meu!

Tal com l'alosa
vol cants i llum,
tal com exhalen
les flors perfum,

així s'inflama
per tu, mon pit,
per tu, que m'otupes
d'un gai delit

per'mes cantades
i danses fer.
Tant com m'estimis,
feliç deus ser!

AMOR NOU, VIDA NOVA

(GOETHE)

Cor, cor meu, què tens, què't passa?
Què t'acora amb tal neguit?
Ja la vida novaet laça!
Ja no tens l'antic delit!
Lluny és ara qui estimares,
lluny partia i tu plorares,
lluny tes cuites s'endugué,
Com escaure acó pogué?

T'ha encisat sa juvenesa,
eixa imatge tota amor,
eix esguard tot ell puresa
com poder dominador?

D'eix poder si'm vull sostranre,
si tots d'ell no vull més raure,
tot seguit torneu-me a obrí,
ai! vers ella'l ver camí!

Dins sa troca misteriosa,
qui desfer-se mai podrà,
la donzella desdenyosa
près me té i no'm vol deixá;
fins que'l seu voler s'abiani,
viure dec com ella'm mani.
Quina muda'l cor sentí!
Ai amor, fuig lluny de mi!

A L'AMADA LLUNYANA

(JEITTELES)

I

Plau-me dalt de l'alta serra
el boirós país mirar,
hoi cercant vers llunya terra
on, l'amada't puc trobar.
Ample espai de tu'm separa,
ens allunyen monts i rius,
nostra ditxa entelen ara
de l'absència'ls dols ombríus.
Ai, l'esguard no pots pas veure
qu' t'endrego ab cor ardent,
ni les queixes no pots heure
qu'en l'espai dissipa'l vent.
Prò mai més vers tu podrien
dó'l missatge d'olc d'amor?
Dir-te avui mos cants voldrien
cò qui causa ma dolor.
Car el sò de la cantada,
per l'espai i el temps creuant,
vers el cor de l'estimada
dun del cor volgut el plant!

II

Vers els cingles blayencs,
que amb celatges grisencs
poc ovirar,
on sa posta fa'l sol,
on fa'l nuvol son vol,
jo vull anar!
Vers la vall s'ens remor
on s'abat la dolor,
on deu brollar
ja'l bon temps esplendent,
on suau bufa'l vent,
jo vull anar!
Vers el bosc misteriós
prou m'empeny amorós
l'intim penar.
Ai, no fora ací més,
si ab tu, amada, pogués
sempre restar!

Aus qui feu als cims volada,
còrrec lleu qui fas camí,
si veieu la meua amada
dau-li molts saluts per mi.
Si ara, nuvols, l'heu mirada
frista per la vall vení,
feu que vegi reflectada,
mon imatge en vostre sí.
Dins del bosc si l'heu trobada,
qui tot mustec ja's marci,
feu-li, moixoneta, cantada,
boi dient-li'l meu sofrí.
Porta, tebia ponentada,
vers qui fa mon cor glati,
ma complança ja esblaimada
com el sol que va a morí.
Duu ma veu enamorada,
còrrec lleu qui fas camí,
dintre ta corrent inflada
per mes llarmes sense fi!

IV

D'eixos nuvols l'ampla estesa,
d'eixes aus el guí estol,
poden veure't, oh dolcesa!
Qui pogués seguir llur vol!
D'eix ventet seras joguina,
quan t'amolxi'l rostre bell
i els ruflets de seda fina.
Qui pogués besar-te amb ell!
Si eix torrent qui ve a trobar-te,
desde'ls cingles fent camí,
s'it pogués emmirallar-te
dur ta imatge fins a mi!

El Maig ara torna, floreix el verd prat,
l'oreig afalaga suau i entebiat,
refa'l xaragall sa cantada.
Revé l'oreneta al teulat amical,
bastint afanyosa l'hostatge nuvial
on trobi l'amor bella estada.
Aplega l'aucella per l'erna i l'ombriu
tendrívola brosta per dur-la al seu niu
i brots per l'escalí, de la cria.
Fidel la parella s'acobia i gaudeix;
l'hivern separava-ls i el Maig els uneix,
qu'ell porta als amants l'alegria.
El Maig ara torna, floreix el verd prat,
l'oreig afalaga suau i entebiat;
més jo no puc ser prop l'amada!
Si tots els amants Primavera junyi,
tan sols per nosaltres jamai resplendi;
sols llarmes ens duu sa tornada.

VI

Reb aqueixos cants, alimí,
com presents del cor volgut;
canta-ls tu quan mori'l dia,
boi polcant el dolc llaut.
Quan el roig capvespre's fongui
dins la blava i quieta mar,
quan el raig darrer se pongui
rora'l cim que va a daurar,
quan tu cantis elxes troves
que t'endrega mon amor
com les més senceres proves
d'un daler qui es tot xardor;
endolcir deu tal cantada
de l'absència'l dol tan gran,
i a n'el de l'estimada
dur del cor volgut el plant!

LA BESADA

(C. F. WEISSE)

Trobant-me ah Glacé sol, volguí
besar-la d'amagat;
prò'm mençò de fer un crít
si jo era tan gosat.

Mes jo, atrevit, la vaig besal,
anc que la contra'm fés.
—Y va cridar?
—Oh prou, erida,
mes... força estona après.

ADELAIDA

(MATTHISON)

Sol i vern pel jardí l'amat passeja,
que una llum encisera i dolça inonda
per les branques en flor passant poruga.
Adelaida!

En la clara corrent, en l'Alp blanquíssim,
en els núvols daurats del cel de posta,
en la volta estelada llur ta imatge.
Adelaida!

L'aura al vespre entre el tendre llor mormola,
flors de maig per la glèva xiuxluegen,
brunz l'onada i el rossinyol rella!
Adelaida!

Oh prodigi! Brollar deura en una tomba
una flor, quan mon cor deyingui cendra,
on brilli en folles porporines
Adelaida!

Aquestes traduccions, adaptades a la música, són degudes a JOAQUIM PENA

i pertanyen al primer volum del CANÇONER SELECTE